

Sygn. akt V KZ 34/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **D. L.**

skazanego z art. 263 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 sierpnia 2016 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 18 maja 2016 r.,

w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 107/15, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 czerwca 2014 r., sygn. akt III K 9/07,

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę
Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu nie uwzględnił wniosku skazanego D. L. o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 107/15, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 czerwca 2014 r., sygn. akt III K 9/07.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył D. L. wnosząc o „nieuwzględnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu”. W treści tego środka odwoławczego skarżący stwierdził, że niedotrzymanie przez niego 30-dniowego terminu do wniesienia kasacji było wyłącznie wynikiem zaniedbania obrońcy z wyboru, który wbrew porozumieniu ze skazanym zaniechał wywiedzenia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne, gdyż słusznie skarżący domaga się ponownego rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKa 107/15.

Jak wynika z protokołu rozprawy apelacyjnej, która miała miejsce w dniu 11 sierpnia 2015 r. i na której zapadł wyrok, w rozprawie tej uczestniczył obrońca z wyboru oskarżonego D. L. – adw. Ł. W., natomiast nie stawiał się na nią sam oskarżony (k. 3211-3213).

W dniu 20 sierpnia 2015 r. do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wpłynął, nadany w dniu 17 sierpnia 2015 r., wniosek obrońcy skazanego D. L. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r.

Odpis tego wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony obrońcy skazanego D. L. w dniu 14 września 2015 r. (k. 10 akt II AKa 107/15), zaś skazanemu D. L. w dniu 15 września 2015 r. (k. 11 akt II AKa 107/15).

Skazany we wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji z dnia 25 kwietnia 2016 r., podał jako powód jego niedotrzymania, iż jego obrońca, wbrew ustaleniom i wpłaceniu przez skazanego wynagrodzenia, zaniedbał złożenia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 sierpnia 2015 r. Skazany wskazał również, że przez okres ponad pół roku nie miał żadnego kontaktu z wyznaczonym przez siebie obrońcą, adw. Ł. W. nie obierał od niego i jego rodziny telefonów, nie odpisywał na emaile ani sms-y. Ponowny kontakt z obrońcą nawiązał zaś dopiero po złożeniu skargi w Okręgowej Radzie Adwokackiej. Wiedzę, iż obrońca nie wniósł kasacji w sprawie, skazany powziął na podstawie informacji uzyskanej z Sądu Okręgowego w Opolu. Na dowód powyższych okoliczności do

akt sprawy dołączył wydruki z poczty elektronicznej oraz kserokopię pisma z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 22 oraz k. 29-35 akt II AKa 107/15).

W świetle powyższych okoliczności nie można zgodzić się ze stanowiskiem zaprezentowanym w zaskarżonym postanowieniu, że autor wniosku o przywrócenie terminu zawitego nie wykazał żadnych niezależnych od siebie okoliczności, które spowodowały, że termin do wniesienia kasacji nie został dochowany.

Zaniechania obrońcy stanowią zawsze przyczynę niezależną od samego oskarżonego w rozumieniu art. 126 § 1 k.p.k., bez względu na to, czy są skutkiem zaniechania obrońcy, czy też jego celowego działania, z wyłączeniem sytuacji, gdy są one efektem uzgodnionej z oskarżonym rezygnacji z dokonania czynności (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 września 1962 r., VI Ko 25/62, OSNKW 1963, z. 5, poz. 94); postanowienia tego Sądu z dnia: 17 stycznia 2008 r., V KK 448/07, Lex nr 467450; 10 stycznia 2000 r., IV KKN 32/99, Lex nr 39913). Tej ostatniej okoliczności jednakże w rozpoznawanej sprawie nie wykazano.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten, zanim rozstrzygnie o zasadności wniosku D. L., wpierw zapozna się ze stanowiskiem jego obrońcy z wyboru, w celu zweryfikowania twierdzeń zawartych we wniosku i w zażaleniu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.